

Twee van de modellen uit het project *Freckles*. Foto’s: Judith Minks

De eeuwige sproetenfascinatie van fotografe Judith Minks

Sproeten, Judith Minks vindt ze prachtig. In een jaar tijd fotografeerde ze 150 mensen met sproeten. Een greep uit de collectie is tot september te zien in haar expositie *Freckles* op Vlieland.

 Nynke Bruinsna

Als klein meisje had Judith Minks een aantal sproeten op haar neus. Ze wilde er liever meer en ze vond het daarom helemaal niet leuk dat ze na verloop van tijd verdwenen. „Sproeten hebben me altijd gefascineerd. Al van jongs af probeer ik orde te ontdekken in de sproeten die men-

sen op hun gezicht hebben. Doordat sproeten door de jaren heen veranderen, lukt dat nooit. Toch blijf ik het altijd proberen.” Minks wilde op de fotoacademie in Amsterdam al een ‘sproetenproject’ doen, maar daar had ze toen geen tijd voor. „Toen ik een tijd terug iemand met sproeten voor de camera kreeg, werd ik weer enthousiast. Daarom ben ik er gewoon mee begonnen.” Om mensen met sproeten te vinden, plaatste ze een op-

roepje op sociale media. „Iedereen kent wel iemand, dus er werd volop gereageerd. Toen mijn oproep ook in verschillende media verscheen, liep het helemaal storm. Niet alle mensen reageerden op de mail die ik hen terugstuurde, dus op die manier is er eigenlijk een selectie voor mij gemaakt.” Een deel van de foto’s werd bij Minks thuis in Harlingen geschoten. „Bij vorige fotoprojecten maakte ik veel gebruik van de flitser, maar ik wilde dit project met natuurlijk daglicht doen. Ik heb een kamer waar het licht uit het noorden binnenvalt. Om het licht zachter en egalier te maken, heb ik een vitrage voor het raam gespannen. Ik ben zelf in de vensterbank gaan zitten en de modellen zaten op een krukje, een halve meter van mij vandaan.” Het fotograferen van onervaren modellen was niet altijd even gemakkelijk. „Doorgaans nam ik een

uur voor het fotograferen van één model. De jongens waren vaak makkelijker dan de meisjes. De meisjes en vrouwen vroegen zich constant af hoe ze er op stonden en dat zorgde voor wat zenuwen. Bij hen heb ik wat langer de tijd genomen. En de kleuters hadden een vrij korte aandachtsspanne: dat zorgde ook voor de nodige uitdagingen. Gelukkig is alles goed gegaan.” **Vlieland** Omdat Minks gevarieerde foto’s wilde, fotografeerde ze mannen en vrouwen met donkere, lichte, veel en weinig sproeten. Dit deed ze niet alleen thuis maar ook op haar geliefde eiland Vlieland. „Ik heb altijd wat met Vlieland gehad en ik kom er nog steeds regelmatig. Mijn man heb ik ook op Vlieland ontmoet. Toen ik weer eens op het eiland was, zag ik een aantal mensen met sproeten rondlopen. Ze wilden bijna

allemaal wel op de foto en reageerden heel enthousiast.” Op een gegeven moment werd het vinden van mensen met sproeten op het eiland een project op zich. „Mijn zoon en ook kennissen gaven me tips als ze iemand met sproeten hadden gezien. Ik vond het leuk dat iedereen zo meedacht. Alle mensen die ik op Vlieland vond, heb ik gefotografeerd in hotel Seeduyn. Daar is de expositie nu ook.” Voor haar boek *Freckles* heeft Minks in samenwerking met vormgever Sybren Kuiper 64 van de 150 portretten uitgezocht. „We hadden eerst ieder een selectie gemaakt. Hij kwam met een iets andere selectie dan ik. Toen het boek eenmaal was vormgegeven snapte ik waarom. Er is nu veel meer diversiteit en dat wilde ik graag.” **Freckles** is tot 1 september te zien in hotel Seeduyn op Vlieland